

[Grethe Philip.]

angår det sociale område, har voldt os store betænkeligheder. Vi har dog efter de oplysninger, vi har modtaget fra socialministeren, og efter en nøje gennemgang og vurdering af det reelle indhold i de enkelte beskæringer ment, at det er forsvarligt at gå med til en vedtagelse af også disse ændringsforslag. Jeg kan dog ganske slutte mig til det allerede fremsatte ønske om, at man her i salen af socialministeren får en nærmere redegørelse for de enkelte forslag sat i relation til den virksomhed, der udfoldes inden for de pågældende sociale områder. Må jeg for at undgå misforståelse blot tilføje, at vi har lagt overordentlig stor vægt på, at der til trods for de pågældende beskæringer er planlagt meget betydelige udvidelser i aktiviteten på de berørte sociale områder, herunder ikke mindst inden for åndssvage- og børneforsorgen.

Finansministeren har fundet det forsvarligt at beskære reserveverne med 75 mill. kr. Det forekommer mig, at man derved er kommet ned på et meget lille beløb i reserve, særlig i betragtning af, at der allerede er disponeret over en del af dem. Vi må imidlertid håbe, at finansministerens optimisme med hensyn til muligheden for at holde sig inden for den nu fastsatte ramme viser sig at være berettiget.

Som det fremgår af tillægsbetænkningen, kan vi gå ind for samtlige af ministrene stillede ændringsforslag.

Derimod går vi imod det af partierne venstre og det konservative folkeparti stillede ændringsforslag om bortfald af en bevilling på 5 mill. kr. til opførelse af et levnedsmiddelinstitut. Vi er stadig af den opfattelse, at et selvstændigt levnedsmiddelinstitut vil være af stor betydning for kontrollen med fødemidler såvel af hensyn til vor eksport som af hensyn til det hjemlige forbrug. Netop i en tid, hvor så mange nye stoffer og fremstillingsmetoder bringes i anvendelse, vil øgede muligheder for kontrol og undersøgelser være af overordentlig

vigtighed. Vi mener som sagt, at det bedst vil kunne nås gennem et selvstændigt levnedsmiddelinstitut.

Går vi fra de enkelte forslag over til at betragte den samlede finanslov og se den som en helhed, kan den jo anskues under forskellige synsvinkler. Dels kan man anlægge en rent finansiel betragtning, dels kan man se finansloven i lys af spørgsmålet om, hvilke hovedopgaver staten bør tage op, hvornår den bør tage dem op og i hvilket omfang, og endelig hvilke opgaver man skal lade ligge for at give den enkelte borger mere frit spillerum til at disponere over sin indkomst.

Uden at komme for meget ind på dette sidste spørgsmål her ved tredje behandling vil jeg dog med et par ord omtale medicinaldirektør Esther Ammundsens kronik i dagbladet Politiken i går, den 23. ds. Hun rører nemlig i sin artikel ved noget helt centralt: skal vi spare på de offentlige ydelser for at holde igen på skatterne, eller skal vi anstrenge os, mens tid er, og prøve at få de institutioner — ikke mindst på det sociale område og på sygehusområdet — som vi alle får brug for, om vi lever længe nok? Jeg tror, hun i høj grad har ret, når hun mener, at sparekampagnen er ved at få konsekvenser, som vi ikke kan være tjent med i det lange løb.

Går vi så over til den finansielle helhedsbetragtning, må den anlægges på baggrund af de indvundne erfaringer og af de økonomiske prognoser for den nærmeste fremtid. Sidste år så vi forskellige faresignaler i vor økonomi, bl. a. var der som bekendt en betydelig prisstigning. I efteråret tonede det ganske vist noget af, men den fulde beskæftigelse stiller stadig betydelige krav om agtpågivenhed over for inflationsskabende tendenser.

I OECDs årsrapport siges det, at de skuffende resultater af stabiliseringspolitikken i Danmark i de senere år ikke udelukkende kan tilskrives mangelen på egnede midler til at dirigere økonomien, men også må tilskrives den økonomiske politiks timing,